

“ขอเถอะหมอ”

ณ เวลาเช้าวันหนึ่ง เวลา 11.00 น. ในช่วงเวลาที่เคลียร์คนไข้เสร็จ นั่งพักประมาณ 5 นาที มีชายคนหนึ่งอายุประมาณ 50ปี เข็น wheel chair โดยมีชายนั่งมาอายุประมาณ 80ปี สอบถามได้ว่า 2 คนนี้เป็นแม่ลูกกัน มาด้วยเรื่องขอใบรับรองเพื่อไปทำบัตรคนพิการ ดิฉันได้สอบถามอาการขยับปกติที่สอบถามคนไข้ทั่วไป ยังพูดไม่ทันหมดประโยค คุณชายรีบพูดตัดบทขึ้นมาทันที “ให้ยายเถอะหมอ” ดิฉันถึงกับอึ้งครู่หนึ่งแล้วก็ยิ้ม ไม่รอช้ารีบสอบถามอาการขยับต่อ ให้ยายลองยกแขน แตะขา ยายไม่สามารถยกแขนขึ้นศีรษะได้และไม่สามารถต้านแรงกับดิฉันได้ แต่ยายสามารถยกขาเหยียดขาได้ คือสู้แรงต้านกับแรงดิฉันได้ ในระหว่างที่ทดสอบความแข็งแรงร่างกายของยายนั้น ยายก็พูดแทรกมาตลอดว่า “ให้ยายเถอะหมอ” พร้อมกับยกมือไหว้ ดิฉันรีบรับไหว้แทบไม่ทัน ในขณะที่นั้นเลยคิดขึ้นมาได้ว่ายายมีกำลังงานน่าจะเดินได้แน่ๆ ดิฉันเลยได้บอกให้ยายลองลุกขึ้นยืน ยายได้พูดขึ้นมาว่า ยายเดินไม่ได้หรอกหมอ ยืนก็ไม่ไหว ดิฉันได้บอกแก่ยายไม่ต้องกลัวล้มนะ หนูจะพยุงยายเอง ไม่ต้องกลัวเลย ยายก็ไม่ยอมที่จะลุกขึ้นยืนจาก wheel chair เลย พอเห็นยายบอกอย่างนั้นแล้ว เราก็ไม่เชื่อ เพราะคิดว่าแกคงยืนได้จริงๆ ชักพักลูกชายของยายพูดขึ้นมาว่ายายแปกวดเข้าเลยทำให้ยืนหรือเดินไม่ได้ แกจะปวดมากเมื่อยืน ทันทีนั้นดิฉันเลยถามไถ่อาการปวดว่าเป็นยังไง พอจับใจความได้ ดิฉันจึงถามยายว่าสะดวกที่จะทำกายภาพบำบัดหรือไม่ เพราะยังมีเวลาที่จะทำกว่าจะเที่ยง ดิฉันได้อธิบายให้ยายฟังว่าต้องทำยังไง ทำอะไรบ้าง ยายตอบตกลงทำทันที และยายก็พูดขึ้นมาว่า ยายขอเถอะหมอ ยายมาขอหลายครั้งแล้วยังไม่ได้ซักที รอบนี้ยายขอเถอะ แล้วก็ยกมือไหว้ ดิฉันอีกครั้ง ดิฉันก็ยิ้มและรับไหว้แก่ทันที จากนั้นดิฉันได้เข็น wheel chair ไปที่เตียงเพื่อทำการรักษาให้ยาย จุดพิคอยู่ตรงนี้เลยละ ยายลุกขึ้นยืนเองแล้วเดินไปนั่งที่เตียง แต่ระยะไม่ได้ห่างกันมากจาก wheel chair เด็กใหม่อย่างดิฉัน กับการทำงานโรงพยาบาลรัฐที่แรกโดยไม่ต้องจากการฝึกงาน ถึงกับอึ้งยั้งง จนยายถามว่านอนไข้ไหมหมอ ดิฉันจึงรีบตอบว่าใช่ค่ะยาย แล้วดิฉันก็รีบทำการรักษาให้ยายทันที ในระหว่างที่ทำการรักษาให้ยาย ดิฉันก็คิดในใจตลอดนี้เรื่องจริงใช่ไหม ทฤษฎีที่เรียนมากับสิ่งที่เจอไม่เหมือนกัน และเคยได้ยินแต่คนอื่นเล่าเกี่ยวกับเรื่องขอใบคนพิการว่ามีหลายรูปแบบ อย่างโน้น อย่างนี้ ในที่สุดดิฉันก็เจอกับตัวเอง แต่ความคิดก็ลบหายไปเพราะคิดว่าระยะทางไม่ได้ไกลมากแก่งทำได้ยุ่ง ดิฉันก็ทำการรักษาเสร็จเรียบร้อย เขียนปัญหาต่างๆให้หมอเรียบร้อย หลังการรักษาอาการขยับดีขึ้น ดิฉันจะนัดมารักษาก็ได้ไม่ได้เพราะยายไม่สะดวกมา โอเค ดิฉันไม่นัดต่อทั้งๆที่อาการแกน่าจะมารักษาต่อน่าจะดีขึ้นและสามารถเดินได้เอง โดยไม่ต้องมีคนอื่นช่วยพยุง ทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยให้ยายไปหาหมอต่อเพื่อออกใบรับรองคนพิการให้ แต่พอจะกลับลูกชายยายหายคะ หาดัวไม่เจอ จะเงินไปให้ก็กลัวหากันไม่เจอ ดิฉันเลยให้ยายรอน้ำห้องกายภาพ ในขณะนั้น ยายอยากเข้าห้องน้ำแต่ประเด็นลูก

ชายไม่อยู่ เราเลยอาสาจะช่วยพาแกเข้าห้องน้ำ ชายพูดขึ้นมาว่าไม่เป็นไรหมอ ขายเดินเข้าไปเองได้ ดิฉันก็
เงยบแล้วก็ไม่ทักอะไรขาย ได้แต่ยิ้มแล้วก็ถามว่าไปเองได้จริงใช่ไหมคะ เหมือนขายจะลืมหิ้ว ตัวตอบมาอย่าง
มั่นใจว่าได้ สบายมากพร้อมกับเดินไปเข้าห้องน้ำหญิงด้วยตัวเอง แต่ตอนเดินหลังจะค่อมกลางๆคะ ดิฉันก็
ได้แต่ยิ้มและมองตามขาย เพราะกลัวแกลืมน ยืนดูและฝ้าจนแกเดินออกมาจากห้องน้ำมานั่งที่รถเข็น นั่งรอลูก
ชายมารับ ซักประมาณ 5 นาที ลูกชายขายก็มารับขาย บอกเลยว่าพิศมากจุดนี้ก็คือความจริง ไม่ใช่สิ่งที่คนอื่น
เล่า ก่อนลูกชายขายเข็นรถไปขายก็พูดส่งท้ายอีกว่า ขอให้ขายเถอะหมอ ให้ขายเถอะ ดิฉันเลยตอบไปว่าขาย
ได้อยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงนะคะ หมอให้อยู่แล้วคะ แล้วขายก็ไปหมอ นี่คือนี่ที่เด็กใหม่อย่างดิฉันกับการทำงาน
ในโรงพยาบาลรัฐครั้งแรก และได้แต่ตั้งคำถามว่าทำไมถึงได้ ทั้งๆที่เงินผู้สูงอายุขายก็ได้ ทั้งๆที่ขายก็ยังเดิน
ได้ ไม่มีความผิดปกติอะไร อาจจะใช่ที่ขายหลังค่อม แต่เคยมีคนหลังค่อมกว่านี้และเดินลำบากกว่านี้มาขอ
ยังไม่ได้เลย มันเลยทำให้ดิฉันยังงงและสงสัยอยู่ตลอด แต่ด้วยความสงสารและสมควร เลยไม่ค่อยติดใจ
อะไรอีก

นุชนาฏ ปาราชิตัง

นักกายภาพบำบัด